

— Σιώπα, σοὶ λέγω, καὶ ἄς σπεύσωμεν τὸ βῆμα . . . κρυόνω . . . ἄς εἰσέλθωμεν.

Ὁ δειπνὸς ὑπῆρξε σιωπηλός· ὁ θεῖος Ζαρβῆς ἐφαίνετο κατατρυχόμενος ἐκ μεγάλης στενοχωρίας, ὁ Λιονέλ ἐσυλλογίζετο τὴν Ἀλίκην.

Ἀπασαν τὴν νύκτα τὴν ὠνειρεύετο, καὶ διὰ θελκτικῶν τρόπων ἐπέμενεν εἰσέτι νὰ εὐαρεσθῇται εἰς τὸν ὕπνον, μέχρις ὅτου ἔκρουσε τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης ὁ κώδων τοῦ προγεύματος.

Ἐνεδόθη περὺς, καὶ ἔτρεξε νὰ ἐνταμώσῃ τὸν κηδεμόνα του, ὅστις πρὸ τινῶν λεπτῶν τὸν περιέμενεν ἤδη.

Ὁ καλὸς ἄνθρωπος Ζαρβῆς ἦτο ἀκόμη ὠχρὸς, καὶ ὁ κόπος ἐγκεχαρᾶγμένος εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἐδείκνυε κακὴν νύκτα, νύκτα πυρετοῦ.

Μολαταῦτα ὡμολόγησεν ὅτι εἶναι κάλλιστα καὶ εἰς τὸ διάστημα τοῦ γεύματος προσεπαιήθη μεγάλην εὐθυμίαν.

Ἀλλὰ μόλις ὁ καφρὸς ἐδόθη, ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ ἦναι ἄπὼν μέχρι τῆς ἐπιούσης, καὶ ἐχάθη.

Εὐτυχὲς διότι εὐρέθη μόνος, ὁ Λιονέλ ἐδιάσθη νὰ τρέξῃ πλησίον τῆς ἐκκλησίας τοῦ κισσοῦ.

Ἦτο λαμπρὰ πρωΐα αὕτη. Ἡ φύσις τὴν ὁποίαν ἡ δρόσος ἐκόσμη ἔτι μὲ μαργαρίτας, ἠκτινοβολεῖ ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Αἱ σικαὶ εἶχον δρόσον ἀνεξήγητον, χάριν ἀπερίγραπτον. Ἐν ἀπωτάτῳ δὲ, ἐπὶ τῆς πρασίνης θαλάσσης, ἔτρεχον ἀργυροειδεῖς ἐλαφροὶ κροσσοί. Εἰς τὸν οὐρανὸν, ὅλον κυανοῦν, μόλις διέκρινον ὀλίγα λευκὰ σύννεφα, ὅμοια τὸ χρῶμα μὲ μεγάλα πτερὰ κύκνου, φεύγοντα μετὰ μεγάλου τάχους.

Ὡς πρὸς τὸ παρακλήσιον αὐτὸ, οὐδέποτε ὁ φυλλώδης αὐτοῦ ἐπενδύτης ἦτο πλέον χαριέστερος, οὐδέποτε τοῦτο δὲν κατωπτρίσθη πλέον φιλάρεσκον καὶ πλέον χάριεν, εἰς τὴν λίμνην του, τὴν ὁποίαν ἐρυτίδουν μόλις ἐλαφραὶ αὔραι.

Ὁ νέος μας ποιητὴς, ἐθαύμασε κατ' ἀρχὰς μακρόθεν, ἐπλησίασεν ἔπειτα σιγῇ, ὅπως συγκεκινημένος ἀπὸ δειλὴν ἡδυπάθειαν, καὶ ἤλθεν νὰ καθῇ πλησίον τοῦ τάφου τῆς Ἀλίκης.

Πλὴν τοῦ ἀπομακρυσμένου τίκ-τάκ τοῦ μύλου, πλὴν τοῦ ῥυακος τοῦ ἀγροτικοῦ ὑδραγωγείου, ὅστις τὸν ἐκίνει, οὐδεὶς θόρυβος ἤκουετο, καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπλούστατον.

(ἑκολοθεῖ,



Οὐδὲν νοημονέστερον τοῦ δυστυχοῦς ἔρωτος.
CHATEAUBRIAND.

Ἡ χρηστότης εἶναι ἵππος ἐφ' οὗ ἐπιθέτουσιν ἐνίοτε δυσδιάστακτον φορτίον.

W. SCOTT.

Τὰ πάθη ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς πυρκαϊὰς, αἵτινες περισσοτέρας μὲν τῆς ἐστίας παρέχουσι φλόγας, ἀλλὰ καταβιβρώσκουσι τὸν οἶκον.

PAUL BOCAGE.

Ὡ! ἄσματα τοῦ λαοῦ! κιβωτὸς τῆς διαθήκης μεταξὺ παρελθόντος καὶ παρόντος! ἐν ὑμῖν τὰ ἔθνη διαπιστεύονται τὰ τρόπαια τῶν ἡρώων των, τὴν ἐλπίδα τῶν διαλογισμῶν των, τὸ ἄνθος τῶν αἰσθημάτων των! Κιβωτὸς ἀγία, οὐδὲν κτύπημα σὲ πλήττει ἢ σὲ θραύει, ἐφ' ὅσον δὲν σὲ περιφρονεῖ ὁ λαός. Δημοτικὴ ποίησις! Εἶσαι ὁ φρουρὸς τοῦ τεμένου τῶν ἐθνικῶν ἀναμνήσεων, ἔχεις τὰς πτέρυγας καὶ τὴν φωνὴν Ἀρχαγγέλου, ἐνίοτε δὲ καὶ τὰ ὅπλα αὐτοῦ. Ἡ φλόξ δύναται νὰ καταναλίσκῃ τὰ ἔργα τοῦ καλάρου, ἡ βία ληστῶν διαρπάζει τοὺς θησαυρούς. Τὸ ἄσμα τοῦ λαοῦ διαφεύγει καὶ ἐπιζῇ. Ἄν καρδίαι εὐτελεῖς δὲν δύνανται νὰ τὸ διαθρέψωσι διὰ θλίψεων καὶ ἐλπίδων, ἂν ἀγρία κατὰκτησις καταπνίξῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς στεναγμούς τοῦ λαοῦ, φεύγει τότε εἰς τὰ ὄρη, προσκολλᾶται ἐπὶ τῶν ἐρειπίων, καὶ ἐκεῖθεν ἀναπολεῖ καὶ ψάλλει χρόνους παρελθόντος . . . Οὕτω καὶ ἡ ἀηδὼν ἀφίπταται ἀπὸ πυρπολουμένης οἰκίας, φεύγει ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς γλυκείας φωνῆς τῆς κελαδεῖ πενθίμως εἰς τοὺς ὁδοιπόρους μεταξὺ τάφων καὶ ἐρειπίων.

MICKEVITS.